

Примерно годишно тематично разпределение на учебното съдържание по литература за 10. клас

1. Българско възраждане

Обща характеристика на Българското възраждане като културноисторическа епоха в отличието ѝ от европейския Ренесанс:

- процес на системно културно и етническо обособяване
- еманципация на етническата общност вместо на индивидуалната човешка личност
- аксиологизация/митологизация на българската история
- основни ценности, опозиции и означаващи ги метафори
- възрожденски образи на „другия“ (на поробителя и на Европа)
- смяна на основния комуникативен медиум (преход от предимно устен към предимно писмен комуникативен код) и на аудиторията (от регионална към национална)
- комуникативни характеристики на високите – литературни и литературно-публицистични жанрове: вокалитивност, фикционализация на комуникативния акт, усилия писмеността да впише в себе си свойствата на устността...

2. „История славянобългарска” – основополагащ национален мит

Съвременният мит „превръща живота в съдба...” (Р. Барт)

Белези на съвременния мит:

- „оестествяване” на историята (превръщане на случайното в необходимо)
- „открадната” и „възвърната” реч: възползва се от някакъв предишен дискурс върху нещото, за което говори, като „хербаризира”, деформира значението на „откраднатата” реч, без да го унищожавя напълно, за да вложи в него **своето** „полезно” послание
- представя своята интерпретация на света като „самия свят”
- симулира „невинност”, форматирайки статичен, надвременен образ на света (фалишифицирайки така неговото ставане – правене от човека) в неговата „самоочевидност”: „картина” (не дискурс!), на която няма какво да се коментира, да се поставя под въпрос – разбираема от само себе си
- констатира и утвърждава едновременно

Белезите на съвременния мит в „История славянобългарска”

3. (Подготовка за) писане на разказ по исторически данни за живота на някаква общност с цел да бъде оправдана идентичността на въпросната общност (да се легитимира правото ѝ да бъде това, което „е“)

4. П. Р. Славейков и неговата поема „Изворът на Белоногата” (Поема)

Изграждане на представа за културната фигура на възрожденския творец (журналист, преводач, редактор...)

Поемата като лиро-епически жанр – събираща визията за света като серия от изчувствани мигове и като ансамбъл от събития/действия, разположени във времето

Структура и композиция на Славейковата поема: „хващането заедно” на митическия мотив за враждането (баладичното/фантастичното в сюжета) и национално-възрожденския мотив за противопоставянето между поробител и поробен

5. „Стига ми това, що имам...”

Защо везирът си дава толкова труд да изкушава/съблазнява Гергана – той е господар и може просто да я вземе... – Защото Господарят всъщност желае не Роба, а Желанието на роба...

Дублиране на конфликта Господар – Роб в конфликта „природно”(„естествено”, безизкуствено/„истинско”) – цивилизационно: ако Гергана побеждава морално везира, „природата” не успява да надделе над цивилизацията (изворът става чешма) – „природата” се отмества в отвъдното (баладичния момент във финала), в отвъдността на „преданието” (вж. епиграфа на поемата)

Образът на Гергана: „Стига ми това, що имам” (националният и/или патриархалният/мъжският идеал за жена, въплътен в образа на Славейковата героиня)

6. Любен Каравелов и неговата повест „Българи от старо време” (Повест)

Любен Каравелов – представителна фигура на културата на Българското възраждане; по-важни произведения на твореца и епизоди от неговата обществена дейност „на ползу роду”

Възрожденската повест – нейният синкретичен характер, специфика на фигурата на повествователя

„Българи от старо време” – между критично-ироничния и носталгичния патос

7. „Старото българско време” в Каравеловата повест

Метафорични значения на определението „старо” – в контекста на представителното за възрожденските дискурси (в т. ч. и Каравеловия) словосъчетание „младо племе”

Учебни програми по литература... Приложение – X клас

Нефункционалност/мнимост на конфликта млади – стари в повестта: „старо” като синоним на „българско”; „архивираното” (безвъзвратно отминало) „старо-българско”

Пародийно снизяване на емблематичните възрожденски фигури на Хайдутина (дядо Либен) и Учителя (хаджи Генчо)

8. Европейската цивилизация и нейното българско (криво)разбиране (Д. Войников, „Криворазбраната цивилизация”)

Културната фигура на Д. Войников и неговата роля за развитието на възрожденската драма и театър

Отношението култура – цивилизация във Войниковата творба (съпоставка между Каравеловото „старо време” и „нашите стари нрави” във Войниковата комедия)

Комичното – функция от разминаването между претенция и същност

Криворазбирането според Войниковото произведение – елемент от херменевтичната процедура или отклонение от „правилното” разбиране?

9. Лица и маски в „Криворазбраната цивилизация”

Персонажи и гледни точки към европейската цивилизация в комедията

Образът на мнимия европейски „просветител” и спецификата на просвещенския проект в Българското възраждане (в съпоставка с Паисиевия „коварен чужденец”)

Фигурата на беззащитната, нуждаеща се от помощта и закрилата на Силния девойка – идентификационен модел на възрожденския българин?

Пре-мяната (преобличането и езиковото „пре-меняване”), промяната и себезапазването на българския възрожденски човек според Войниковата комедия (Подготовка за писане на интерпретативно съчинение)

10. Българската възрожденска литература и нейното исторически значение (Обобщение)

„Възрожденската литературанесъмнено поема изключителната като социална значимост функция да е в синхрон, да допълва и дори да замества, когато това се налага, училището, а също така и амвонното, поучаващо-проповядващо слово, което от своя страна е предпоставка за особения ѝ аналитично-учителен статус. Така, изживявайки се институционално (като поучаваща), литературата на Възраждането иска да бъде разглеждана, разбираана и оценявана и като четяща, обясняваща, тълкуваща, т. е. като себепологаща се в нехудожествени (на пръв поглед

метаположени) измерения на битуване на словото.” (Н. Чернокожев, „От възраждане към прераждане”)

Образът на Европа в културата на Българското възраждане: раздвоен между културния напредък и „коварния изкушител” („цивилизацията и разврата” – Хр. Ботев, „Смешен плач”, „гнилата вече европейска цивилизация” – Хр. Ботев, „Народът. Вчера, днес и утре”)

11. Христо Ботев – „геният на българската литература”

Разкази и критически оценки/метафори за живота и делото на Хр. Ботев – от З. Стоянов и Ив. Вазов през П. П. Славейков и Гео Милев до наши дни: проследяване процеса на „изсветляване” („очистване”) на образа на поета, превръщането му в героически „образец за подражание”

Смислова реанимация на клишето „гения на...”: гений: „вродената дарба на духа, посредством която природата дава на изкуството правилото” (Кант) – пренаписване на Хр. Ботев в полето на гениалното/„природното” с цел трансцендиране на идеала „свобода и смърт”?

Ботевата лирика и мито-фолклорната култура: „Само малцина от най-великите поети са били способни да съзерцават природата с творческо въображение от такава дълбина и самобитност. В своята психологическа същност то е същото въображение, което в доисторически епохи е създадо космическите легенди; онова въображение, което не познава пропастта между човек и природа, което вижда в последната само отблясък от своя собствен душевен мир. То е митотворящото въображение, първоизточник на всяка поезия... отърсила от себе си оковите на разсъдъка и върнала се пак към онова единение с природата, което му позволява да проникне зад видимостите – до вечните символи на битието, до оная дълбока същност, дето трепти общата душа на всемира.” (д-р Кръстев)

Ботевата лирика и възрожденската поезия/литература: нееднозначната вписаност на Ботевата лирика във възрожденската литература (романтическият Аз със своите екзистенциално значими идеали доминира над националноромантическият идеал)

12. Ботевата поетическа концепция за „смъртта като живот” (д-р Кръстев)

Съвпадането на най-високия възрожденски идеал – свободата, със смъртта – поради схващането на свободата негативно, като отсъствие на всякакви ограничения, каквито живеенето на човека в общността чрез езика неизбежно му налага

Възвишеният образ на смъртта в „До моето първо либе”, „На прощаване”, „Хаджи Димитър”, „Обесването на Васил Левски” (възвишеното като интензифициращо до над-хвърляне мисълта и езика, сетивата и въображението)

Учебни програми по литература... Приложение – X клас

„Смъртта юнашка” – край и цел (цел, защото е край – на живота, на човека, на езика...) в Ботевата лирика: „Моята молитва” – „молитва за смърт” (д-р Кръстев); срв. с „Петрушан”: „Ние си постигнахме целта, защото измираме, а вие още не сте, защото сте живи.”

Образът на смъртта в „Майце си” – алтернативна на героичната романтическа версия на смъртта (съпоставка с „бяло ми месо...” от „На прощаване”)

Женските образи на смъртта – „мила усмивка” („второто” – изконното/неизменното – либе; „мила, засмена” – самодивата от „Хаджи Димитър”); майката от „Майце си”

13. Време-пространство на „смъртта юнашка” в поетическите текстове на Хр. Ботев

Идентификация на двата типа лирическо пространство в Ботевата поезия – правдоподобното, битовото – със запазени реалистични/достоверни пространствени мащаби и отношения, и визионерското пространство на героичната смърт – подвиг, посочено чрез дейктичната дума „там”, рязко отместващо се от всяка достоверност и от национален идентитет, достъпно единствено за лирическия аз в неговите екзалтирани състояния – за неговото по-висше Аз...; „там” – екстазната Родина на подвига

„Колапсът” на езика (на граматиката/синтаксиса, на речевите жанрове...), опитващ да изговори отвъдността на „смъртта юнашка” – гласовете, звучащи във визионерското пространство

Спряното, обезвластено време „там”

14. „Ние те величаем,/ без да съзнаваме,/ че всяка разхвалена от нас твоя черта/ самите нас/ зачертава...” (Ст. Цанев, „Плач по Ботев”)

Ботеви лирически образи в българската литература или подготовка за писане на есе

15. Фигури на робството в Ботевата лирика

Традиционните и християнските ценности – разчетени като опори на робството

„Моята молитва”, „Борба”, „Елегия” – отхвърляне на християнската идея за живот след смъртта като награда за примирението със земните теглила заради „смъртта като живот”

„Странник” – ироничният образ на „добрия живот”, вписан в парадигмата на фолклорната култура; смъртта на човека в „ската”; пародийно разиграване на мотива за завръщането (от „На прощаване” и „Хайдутите”)

„Гергьовден” – сатирична интерпретация на народния празничен календар

16. Живот и смърт в поезията на Ботев (Обобщение)

Хиазмът, в който Ботевата лирика въвежда двете противоположни понятия: животът в робство – мълчание – търпение („добрият живот”, удържан в традиционната парадигма) е равностоеен на смъртта (на човека), „смъртта юнашка” Е живот

Безсмъртието не се осмисля в лесната, елементарна (и логически постижима – за разлика от поетическия смисъл!) схема: смърт – безсмъртие в паметта на народа: в „Хаджи Димитър” юнакът НЕ умира „буквално”(!), в „Обесването...” онзи, който „виси... със страшна сила”(опазил е жизнената си сила – същата, която обладава „юнак във младост и сила мъжка”), изглежда по-жив от оплакващите го живи...

17. Глас и мълчание в поезията на Ботев

Комуникативна структура на Ботевите стихове – специфики на:

- *гласа на лирическия адресант, раздвоен между личностна и природностихийна идентичност и едновременно с това – цялостен*
- *лирическия адресат, раздвоен между интимно-достоверни фигури и социално-грандиозни колективи и емблематични фантастични персонификации*
- *комуникативното пространство, едновременно камерно и публично*

Опозициите глас/вик–мълчание и свобода–робство

Нееднозначността на мълчанието – знак за подлото „немееене” „пред народни свети жертви”, на „насила запушената уста на роба” (Н. Георгиев), но и израз на достигането на езика до неговите предели – до възвишените образи на смъртта (апосиопезите)

Обратно, „бездумното” викване (гласът, опазен от двусмислицата на думите, от „езика – извор на недоразумения” – „Малкият принц”), е ясно скрепено с тържествуващата в своята независима воля личност

18. Слово и песен в поезията на Ботев

Нееднозначност на поетическите интерпретации на словото: „хората, дете ще кажат за мене...”, клетвите на майката от „Пристанала” и от „Майце си”, „лъжливите уста” и „лъжливите думи” („Борба”) – „думи отровни” („До моето първо либе”) срещу „заветните думи” („две думи заветни:/ свобода и смърт юнашка!”, „и какви думи издумал/ пред смъртта...” – „На прощаване”, „да изпълним дума заветна –/ на смърт, братко, на смърт да вървим!” – „Делба”)

Песента – модус на себепостигането и себенадхвърлянето на човека, на общуването между „тук” и „там”

19. „На сватба или на смърт сме калесани? –/ когато се ражда поет.” (Ст. Цанев, „Когато се ражда поет)

Подготовка за писане на есе (в отговор на двата цитирани стиха) или интерпретативно съчинение (в отговор на първия цитиран стих)

20. „Как е бил възможен изобщо феноменът Вазов?” (Ив. Шишманов)

На основата на мозайка/колаж от (откъси от) различни биографични източници (по възможност – разноречиви и дори противоречащи си в определени моменти) – изработване на биографични разкази за живота и дейността на Ив. Вазов

Интерпретация на емблематични критически метафори за Вазовото творчество: създаване на хоризонт на очакване за тематично-проблемните и смисловите доминанти в него

21. Родината в „Пряпорец и гусла” (1876) и „Тъгите на България” (1877)

„Де е България?”: типичният за възрожденската лирика образ на родното (обозрим, сякаш пространствено свит; фигуриран в контекст на страстно емоционално отношение към него; цялостен, идентифициращ Родината във времето и пространството); необвързаност на образа на родното с историческия контекст на робството

„На България”: образът на Родината – изтеглен по посока на мъченичеството ѝ

Поетиката на изграждането на образа на Родината в първите две Вазови стихосбирки – характерна за българската поезия до края на XIX в.:

- *поетическо възсъздаване на извънпоетическа действителност*
- *посланието на текста – разбираемо през взаимодействието му с извънтекстовия контекст*
- *пораждането на поетическия смисъл – функция повече от продуктивния конфликт между познати и новосъздадени словосъчетания, отколкото от вътрешноконтекстовата многозначност и семантична нюансираност на думите*

„Новонагласената гусла” (програмна творба на „Пряпорец и гусла”) – поетически отговор на Ботевото питане „Кой глас ще ми викне, запее?”, или опит за идентификация на „новонагласената гусла” на Патриарха с „първото либе” на Гения (Патриарха като „Родина” на Гения и Гения като „Родина” на Патриарха...)

22. Образът на родното в „Епопея на забравените”

Динамика на образа на родното във Вазовото творчество – промените, обусловени от смяната на културната епоха:

Учебни програми по литература... Приложение – X клас

- смяна на емблематичните географски и исторически имена, през които се осмисля родното
- Възраждането, концентрирано в национален пантеон на героите, поема функциите на митологичното минало
- българинът – фиксиран в момента на своето върховно себеосъществяване (в саможертвения избор на смъртта), който легитимира свободата му
- изтълкувана през моралните стойности, националната съдба е утвърдена като уникална – не само полемично съпоставима, но и надвишаваща голямото, великото и световното

23. „Епопея на забравените” – от срама до „славата дивна”

Памет и забравя в „Епопеята”: паметта – присъствие на отсъстващото, което може да бъде както билó, така и въобразено; цикълът „забравя” индивидуалните исторически лица, за да „припомни” подвига им като народен

Отношението личност – народ в „Епопеята”: метонимично; индивидуалните жизнени редове – само барелеф върху могъщата, но безлика народна маса

Диалектика и обмен (размяна „на кръст”) между поетическите концепти срам и слава – „тъмен”/„мрачен” и „светъл”/„сяен”: ако народът прехожда от срама/„мрака” на робството-и-неизвестността в светлината на свободата-и-славата, личността „угасва” („Левски бе угаснал преди три години” – „Каблешков”) в мрака на неизвестността („Левски”, „Раковски”, „Паусий”...); на Ботевото „Жив е той, жив е!” „Епопеята” отговаря: „Ази умирам, но жив е народът!” („Караджата”): митът за юнака и националномитологичната природа-вселена е сменен от националния мит

24. Бит и история във Вазовата повед „Чичовци”

„Игра” с двусмислеността на термина история: „големият исторически живот на нацията” (пародийно представен в поведта) и комичната история, разказвана от поведта (чийто сюжет е центриран от една мнима „прокламация на Букурещкия комитет”, която всъщност е „сатира”)

Безсъбитийността на поведта (времето на „действието” в нея е 1868 г. – същата година, с която е датирано Ботевото „На прощаване”!); битът, погълнал Историята: поведта – пародия на националната История, но и на Историята изобщо (в т. ч. и в литературния/наративния смисъл на думата), която съвсем скоро „Под игото” ще нарече „тая стара куртизанка”...

„Чичовци” като пародийна травестия на „Немили-недраги”

25. „...ние, учените тоест... трябва да управим езика!” (Приключенията на „сгрешения” език във Вазовата повед „Чичовци”)

Учебни програми по литература... Приложение – X клас

Революционният речник на епохата – неадекватно означаващ битовата/непубличната, политически незначителната, но надценена до абсурд от „чичовците” реалност (бягството на „народните мъченици” и на г-н Фратю от „местопрестъплението” – мястото на произнасянето на „словото за свободата”)

Неадекватният „превод” на „словото за свободата” в действията на „чичовците”

Пародиране на емблематични възрожденски (и Вазови) сюжети в речта на повествователя (изгарянето на П.-Р.-Славейковите трудове, преминаването на Македонски през Дунава от „Немили-недраги”, Чинтуловите стихове „дорде е мъничка змията...: от „Стани, стани, юнак балкански”...)

Но тъкмо „сгрешеният”/„неуправеният” език се оказва литературнопродуктивен (вж. „литературността” на писмото на Хаджи Смион и Иванчо Йотата)

26. Бит и бунт в романа „Под игото” на Ив. Вазов

Романовата концепция за историята

Опитът на народа като романов персонаж да впише исторически необратимото събитие (Априлското въстание) в цикличността на природо-земеделския календар и бита

Дискурсите на романовия персонаж: разноезичия и разноречия – „менитбите на думи”, които героите извършват („оневиняването” на езиковата грешка на Събка, подмяната на книжата в писмото на онбашията, „преводът” на „Къде си, вярна ти любов народна”, „българското liberte” на мястото на „българската свобода”...) и в които сдвояват случването и несъстояването в публичното пространство на бунта: „езикови игри”

Смяната на революционния Речник в дискурса на повествователя: пресемантизация на ключови възрожденски метафори като пиянство, лудост, сън, пробуждане

27. „...младите народи, както и младите хора, са поети” („Под игото”)

Крахът на просвещенския проект в романа (героизмът, пиянството, лудостта не могат да бъдат преведени през границите на повествователния език: „Борбата, която последва, не заслужава името си...”; Кандов с неговата „безумна любов” към Рада – персонафикация на просвещенския проект и неговата участ в романа

„Скришното” признание на Вазовия роман за случването на Април '76 единствено в Поезията (главата „Пробуждане”)

Жанрът на „Под игото” – „роман – епопея” (М. Цанева), национален епос – или „просто” роман; съпоставка на художествените послания на „Под игото” и „Епопея на забравените”

28. История и поезия в „Под игото”

*Подготовка за писане на интерпретативно съчинение, фокусирана върху компетентностите на наратива (човешките действия, разположени във времето и продуциращи действителност – **действащия** човек) и поетическия текст („Природата”/страстите на човека – **понасящия** човек) и тяхната „конкуренция” във Вазовия роман*

29. Природата – модели на поетическо преживяване в лириката на Вазов („Към природата”, „При Рилския манастир”)

Изобразяване и преживяване на природата като национално определена и специфична и като наднационална, „божествена” във Вазовата лирика

Природата – Дом, Космос – жив, пронцаем и говорещ, Поет в „При Рилския манастир”

Съпоставка между „Отечество любезно...” („и ний живеем в тебе кат съци чужденци”) и „При Рилския манастир” („не съм тук странен гост”)

Съпоставка между „Към природата” („замлъкване” на поетическото слово – „сърцето” – „ лира, готова да звучи”) и „При Рилския манастир” („сега съм пак поет”)

30. Отпадането на свободната Държава от възрожденския идеал за Родината („Елате ни вижте!”, „Линее нашто поколение”)

„Хронотопията обвързва родината-майка с робството, а държавата – със свободата, което пък рязко изкривява аксиотопиите, които тези предикати управляват. Значи, трябва да бъде измислен език на носталгията по родината-майка, чието историческо означено да не е робството; и съответно – език на недоволството от държавата, чието означаващо да не бъдат термините на свободата. Език, който да раздели идеологическия синтаксис от историческите му обстоятелствени пояснения.” (А. Хранова, „Дядо Йоцо гледа Иван Вазов”)

31. „Дядо Йоцо гледа”: нетравматичното събиране на Родината и държавата

„България е някъде отвън и вече може да бъде мислена като родина; същевременно краевековният човек дядо Йоцо продължава да търси българското и след като, и поради факта, че то е свободно, но той „свободата не видеше, нито я чувстваше осезателно по нещо” (тук отеква скритото времево разобцаване между дискурса на родината и дискурса на свободата, за което стана дума по-горе). Така разказът се справя с

различието между двете Българи – те се снемат не само в у-топията на мястото, но и в у-хронията на времето.” (А. Хранова, „Дядо Йоцо гледа Иван Вазов”)

„Дядо Йоцо гледа” – разказ за държавната/цивилизационната версия на случването на Българското възраждане (дядо Йоцо не е преживял Възраждането – вж. спомените му от робството, и разказът му дава шанс да го направи – описва неговите срещи с „българското” като „възкресение”, „възраждане”, „подмладяване” и под.)

Ревизия на популярното схващане за Ив. Вазов като заслепен ентузиаст на българското

32. Алеко Константинов, Щастливеца

Акцент върху отношението на А. Константинов към природата (основоположник на туристическото движение в България; пътеписи), върху пътешественическата му страст и върху интереса му към актуалните общественно-политически, граждански проблеми

Отношението на кръга „Мисъл” към личността и творчеството на А. Константинов

33. „Бай Ганьо. Невероятни разкази за един съвременен българин”: опит за демитологизация на националния мит

„Бай Ганьо” – контрамит (вторичен мит, митизиращ първичния) на националния мит:

- *героят – „жадно тяло” (В. Стефанов) – пародийна фигура на въплътената (национална) духовност в образите на героите от „Епопея на забравените” (и въобще на обществения идеализъм и безкористния патриотизъм на „идеалния” възрожденски български човек)*
- *цитатите от възрожденския символномитологичен език в речта на (и за) Бай Ганьо: Алековият герой употребява този език за домогване до „келепира”, до „къравото”, т. е. за цели, диаметрално противоположни на смисъла му*
- *в създавания от Бай Ганьо автомат (чрез който героят симулативно се стреми да се представи за „българина”, за „сливнишкия герой” и „балканския гений”) в ролята на означаемо на възрожденския език се оказва... тялото (вместо някакъв интенционален или интерпретиран смисъл): така семиологичната структура на националния мит – на „вечния” модел за национална (общностна) идентификация – бива разградена и се отваря пространство за съграждане на персонална митология (която кръгът „Мисъл” не закъснява да произведе...)*

34. Жанр и комуникативна структура на Алековия „Бай Ганьо”

Наративни равнища в „Бай Ганьо”:

- сюжети на отделните „невероятни разкази” (равнище на персонажа): Бай Ганьо е победител в отделните сюжети – манипулирайки сънародниците си чрез мрежата от национални (възрожденски) ценности, той съумява да ги накара да му „служат” (служенето „майце си” се е свело до рутинно битово обслужване...), а техните усилия да съградят оневиняващи некомпетентността му дискурси се провалят
- сюжетът на разказването (равнище на разказвачите): от първоначалното нетърпение за разказване постепенно – чрез натрупване на погнусата – се стига до „неможенето повече”, до нежеланието за разказване – разказвачите не могат да трансформират погнусата си от „срамния” герой в очистителен смях, може би защото не са преодолели байганьовското в себе си (идентификация преди всичко през националната съпринадлежност, без оглед на междуличностните и културните различия)
- композиционната рамка на книгата (равнище на „Автора” – лицето, което се обръща към своя „читател”): за разлика от разказвачите, той не се гнуси от своя герой, а го визира като „читател на тая книжка” (с което всеки читател на тая книжка се оказва... Бай Ганьо!), който подлежи на промяна; „Авторът” динамизира героя си, осуетява неговата претенция за вездесъщност, извежда го от неговата „застиналост” в „природното” и в „националното-като природно”, т. е. от митическия му образ

35. „У Бай Ганьо умира героят, идеалистът народник от Възраждането ни” (Ив. Мешекон). Подготовка за писане на интерпретативно съчинение

36. Образи на „злия гений на свободна България” (д-р Кръстев) във фейлетонния цикъл „Разни хора, разни идеали”

Фейлетонът – „паразитният жанр” (Ст. Елевтеров)

„Разни хора, разни идеали” – цикъл от обобщени фейлетони: динамика на жанра в Алековото творчество

А. Константинов – будната гражданска съвест на своето време